

ตอนที่ ๑

กรรมจำแนกสัตว์

กฎแห่งกรรม เป็นกฎธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ เป็น
สิ่งที่มีอยู่จริง ไม่ใช่พระพุทธเจ้าสร้างขึ้น แต่เป็นกฎที่มีอยู่แล้ว

อันชีวิตของเราทุกคนนั้น ถูกควบคุมไว้ด้วยกฎแห่งกรรม ไม่มี
ใครมาควบคุมชีวิตของเรา

เมื่อว่าตามหลักพระพุทธศาสนาแล้ว ชีวิตของเราทุกคน ไม่ว่าจะ
จะเสื่อม จะเจริญ จะสุข จะทุกข์ จะก้าวหน้า จะถอยหลัง จะอายุสั้น
จะอายุยืน ขึ้นอยู่กับกรรม คือการกระทำของเราเองทั้งสิ้น ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับ
กับอำนาจดวงดาว ไม่ใช่อำนาจพระเจ้า ไม่มีอำนาจสิ่งภายนอกอื่นใดที่
จะมาดลบันดาลชีวิตของเราให้เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ นอกจากกฎแห่งกรรม

แม้การที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ก็เพราะกฎแห่งกรรม และการที่เรา
ได้ปฏิบัติธรรม เช่นได้ฝึกอบรมกรรมฐาน ก็เพราะกรรมดลบันดาลให้เรา
ฝึกอบรม หรือการที่เราฝึกจิตได้ดีมีผล มีจิตใจสงบตามสมควรนั้น ก็คือ
กรรมที่เราสั่งสมไว้ดลบันดาลให้เราประสบสิ่งเหล่านั้น หาใช่เกิดขึ้นโดย
เหตุบังเอิญไม่

เราต้องทำความเข้าใจในหลักพระพุทธศาสนาว่า พุทธศาสนานี้
เป็นศาสนาแห่งหลักกรรม [กรรมวาที] คือ เชื่อในกฎแห่งกรรม

คำว่า “กรรม” เป็นภาษาสันสกฤต ซึ่งมาจากศัพท์เดิมว่า “กรฺมะ”
แต่คนไทยออกเสียง กรฺมะไม่ชัด ออกเสียง ร กล้าไม่ชัด จึงออกเสียง
เป็น “กรรม” ถ้าภาษาบาลีใช้คำว่า “กัมมะ” (ตัว ม. มาสองตัว)

คำว่า “กรรม” แปลว่า “การกระทำ” กรรมนี้เป็นคำกลาง ๆ ถ้าหากว่าเป็นการกระทำดี ท่านเรียกว่ากุศลกรรม ถ้าหากว่าเป็นการกระทำชั่ว ท่านเรียกว่าอกุศลกรรม

บางคนเข้าใจผิดในเรื่องกรรมนี้ เพราะภาษาไทยตามที่ชาวบ้านพูด และเข้าใจกันในปัจจุบัน ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนไป เช่น ถ้าใครได้ประสบสิ่งไม่ดีก็พูดกันว่า นั่นแหละกรรมของเขา ถ้าใครประสบสิ่งที่ดีก็พูดว่า นั่นแหละบุญของเขา

แท้ที่จริง คำว่า “กรรม” นั้นเป็นคำกลาง ๆ ใช้ได้ทั้งทางที่ดีและทางที่ไม่ดี ถ้าเป็นกรรมดี ท่านเรียกว่ากุศลกรรม ถ้าเป็นกรรมไม่ดี ท่านเรียกว่าอกุศลกรรม บางคนประสบเหตุร้าย ก็มีบางคนพูดว่า นั่นคือกรรมของเขา ก็ถูก แต่เป็นกรรมไม่ดี แต่ถ้าเป็นกรรมดี นั่นก็คือกรรมของเขาเหมือนกัน เช่น เราฝึกอบรมได้ผลก็กรรมของเรา คือ กรรมดีของเราที่ทำให้เรานั่งได้ผล

กฎแห่งกรรมกล่าวไว้อยู่ ๆ ว่า **“ผู้ที่ทำดีย่อมได้รับผลดี ผู้ที่ทำชั่วย่อมได้รับผลชั่ว ไม่เร็วก็ช้า”** คำว่า “ไม่เร็วก็ช้า” ต้องใส่เข้ามาด้วย เพราะกรรมบางอย่างให้ผลเร็ว กรรมบางอย่างให้ผลช้า กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ผลของกรรม

อันโชคดีหรือโชคร้ายที่เราได้ประสบอยู่ในปัจจุบัน ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับอำนาจภายนอกหรืออำนาจดวงดาวใด ๆ เลย แท้ที่จริง ขึ้นอยู่กับผลกรรมที่เราได้สั่งสมไว้ในอดีต ติดตามมาให้ผลในปัจจุบันนั่นเอง และการที่เราจะได้รับความสุขหรือความทุกข์อยู่ในปัจจุบัน ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับกรรมที่เราได้สร้างไว้ในปัจจุบันอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับกรรมในอดีตด้วย เราต้องยอมรับอดีตชาติ ต้องยอมรับการกระทำของเราในวัน ในเดือน ในปี และในชาติที่ผ่านมา ว่าเป็นสิ่งที่เราทำไว้เอง และสิ่งที่เราทำในปัจจุบัน เราก็ต้องยอมรับด้วยว่า นั่นคือสิ่งที่คลบับดาลชีวิตของเราให้เป็นไปในอนาคต ตามกฎแห่งกรรมนั้น

แท้ที่จริง กฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนา ตรงกับกฎของนิวตัน คือกฎกิริยา (action) และปฏิกิริยา (reaction) ของนิวตัน แต่กฎนี้เป็นกฎทางด้านวัตถุ มีกฎอยู่ว่า ลูกฟุตบอลที่ขว้างลงไป ถ้าขว้างลงไปแรง มันก็กระดอนมาแรง ถ้าขว้างลงเบา มันก็กระดอนมาเบา กรรมที่เราทำก็เหมือนกัน ถ้าทำกรรมดีลงไป สิ่งตอบสนองมาก็เป็นกรรมดี ถ้าทำกรรมไม่ดีลงไป สิ่งตอบสนองมาก็คือกรรมไม่ดี นี่เป็นกฎทางด้านจิตใจ

ตามกฎแห่งกรรมนั้น คนเราไม่อาจจะหวังผลดีของสิ่งที่ยังมาไม่ถึง คือ สิ่งไหนที่ยังมาไม่ถึง เราจะไปเอาผลก่อนไม่ได้ หรือเราทำชั่วไว้แล้วเราจะวิ่งหนีจากผลกรรมชั่วที่เราทำไว้ก็ไม่ได้ เพราะมันต้องถึงกาลเวลาของมัน คือต้องเป็นไปตามกฎธรรมชาติของมัน

เฉพาะในตอนนี้ จะขอย้ำในข้อที่ว่า “ทำไม คนเราจึงเกิดมาแตกต่างกัน” คำตอบนี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **จุฬกัมมวิภังคสูตร**^๑ ซึ่งปรากฏอยู่ในคัมภีร์มัชฌิมนิกายว่า เพราะกรรมจำแนก จึงทำให้สัตว์แตกต่างกัน โดยตรัสว่า **กมมํ สดฺเต วิชฺชติ ยทฺทํ หีนปฺปณฺฑิตาย** ซึ่งแปลว่า “กรรมย่อมจำแนกสัตว์โลกให้แตกต่างกัน คือเลวทรามและประณีต”

กรรมจำแนกสัตว์ให้เลวทรามและประณีต

ในข้อนี้มีเรื่องปรากฏอยู่ในคัมภีร์อรรถกถาของคัมภีร์พระสูตรนี้ ซึ่งในที่นี้ จะนำมากล่าวแต่โดยย่อว่า ทำไม คนเราจึงเกิดมาแตกต่างกัน

กล่าวกันว่า ในสมัยที่พระพุทธเจ้าของเรายังทรงพระชนม์อยู่นั้น ณ เมืองสาวัตถี อันเป็นเมืองหลวงของแคว้นโกศล มีพราหมณ์คนหนึ่งซึ่งเป็นปุโรหิตของพระเจ้าปัสเสนทิโกศลร่ำรวยมากเป็นถึงชั้นเศรษฐีทีเดียว พราหมณ์คนนั้นคือ **โตทยยพราหมณ์** เขามีบุตรชายคนเดียวชื่อ **สุภมาณพ** พราหมณ์คนนี้มีทรัพย์มหาศาล คือมีถึง ๘๗ โกฏิ กันับว่า

๑. พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๔ หน้าที่ ๓๗๖ ข้อที่ ๕๗๕ แต่ในอรรถกถาเรียกสุภสูตร เพราะพระพุทธองค์ทรงแสดงแก่สุภมาณพ.

ร่ำรวย เป็นพราหมณ์มหาศาล แต่พราหมณ์นี้เป็นคนขี้เหนียวจัด ไม่เคยให้อะไรกับใครเลย บ้านอยู่ไม่ไกลจากวัดพระเชตุพนันท์ เขาไม่เคยใส่บาตรเลยแม้แต่ทัพพีเดียว ไม่เคยยกมือไหว้พระสงฆ์เลย แม้พระพุทธเจ้า เขาก็ไม่นับถือ ดอกไม้สักกำมือหนึ่งก็ไม่เคยถวายพระ เขาเป็นคนประหยัคมาก

เป็นที่น่าสังเกตว่า คนประหยัคมักจะรวย คือ คนขี้เหนียวนั้น รวยง่ายไม่ค่อยออก เอรวยรับอย่างเดียว บางคนจึงพูดว่า **รายได้ไม่สำคัญ สำคัญที่รายเหลือ** คือแม่ได้มากแล้ว แต่ถ้าไม่เหลือก็ไม่สำคัญ

โตเหยยพราหมณ์ได้สอนลูกถึงวิธีที่จะทำให้ร่ำรวยสิ้นกาลนานโดยกล่าวไว้ว่า

อณฺชนานํ ขยํ ทิสฺวา   อุปจิตานญฺจ อายํ
มรฺจนญฺจ สมาหารํ   ปณฺทิตो ชรมาวเส.

ซึ่งแปลว่า “คนฉลาด เห็นความสิ้นไปของยาหยอดตา
ความก่อกวนของตัวปลวกทั้งหลาย และการประมวลมา
ซึ่งน้ำผึ้งของตัวผึ้งทั้งหลายแล้ว พึงอยู่ครองเรือน”

พราหมณ์นี้สอนลูกว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงดูตัวอย่างยาหยอดตานะลูก ยาหยอดตานี้ มันลงทีละหยด ๆ ในที่สุดก็หมดได้ ทรัพย์ของเรา ก็เหมือนกัน จ่ายไปที่ละกาณิก ทีละหาปณะ ในที่สุดก็หมด ถ้ามันไม่เพิ่มเข้ามา” แล้วก็สอนต่อไปว่า “เจ้าจงดูตัวอย่างปลวกชิลุก ปลวกนั้นนำดินมาด้วยปากทีละนิด ๆ ในที่สุดก็มีมากได้ และเจ้าจงดูตัวอย่างผึ้งชิลุก ตัวผึ้งนั้นมันขยัน มันนำน้ำผึ้งมาจากเกสรดอกไม้ทีละนิด ๆ แล้วทำเป็นน้ำผึ้งในรังได้มาก เจ้าจงเอาตัวอย่างผึ้ง”

การสอนแบบนี้เขาสอนดีมาก โดยทั่วไปคนอินเดียเขาขี้เหนียว สอนกันอย่างนี้ แต่ว่าพราหมณ์นี้ไม่ทำบุญเลย เรื่องทำบุญไม่เอา เขา

ชี้เหนียว แต่เขาอาจจะทำบุญในศาสนาพราหมณ์ของเขาบ้างก็ได้

วันหนึ่ง พราหมณ์นั้นป่วยหนัก แล้วก็ตายไป เมื่อจะตายนั้นเขา ห่วงทรัพย์มาก เพราะมีทรัพย์สมบัติมาก เขาบอกลูกชายไม่ทัน มีทรัพย์สมบัติบางส่วนที่ฝังไว้ บอกลูกไม่ทัน คนในสมัยโบราณโดยเฉพาะในอินเดีย นั้น โดยมากเขาฝังทรัพย์ไว้ เรียกว่านิธิ - ชุมทรัพย์ เพราะกลัวโจรปล้นหรือขโมย เมื่อฝังไว้แล้วโจรก็ไม่รู้ว่าอยู่ตรงไหน ปล้นในบ้านก็เอาไปไม่ได้ พราหมณ์นี้ก็ฝังทรัพย์เอาไว้ แต่ลืมบอกลูก เมื่อใกล้ตายด้วยอำนาจความเป็นห่วงทรัพย์ เมื่อตายแล้วจึงไปเกิดเป็นลูกหมาอยู่ในบ้านนั่นเอง

ลูกหมานั้นโตขึ้นตามลำดับ สุกมานพเห็นลูกหมาเกิดใหม่ เป็นลูกหมาน่ารัก ไม่รู้ว่าพ่อของตัวเองเกิดมาเป็นหมา ก็เอามาเลี้ยงไว้ด้วยความรัก คือ คนที่เคยเป็นพ่อเป็นลูกกันในชาติก่อนนั้น ย่อมเกิดความรักกันได้ง่าย เพราะลูกหมาเป็นสัตว์น่ารัก เขาเลี้ยงลูกหมาตัวนี้ออย่างดี เวลานอนก็ไม่ให้นอนบนที่นอนธรรมดา แต่ยกไปนอนบนที่นอนอันเป็นสิริ ให้คนเลี้ยงดูอย่างดี (แบบคนในปัจจุบันเลี้ยงหมาฝรั่ง)

วันหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงตรวจดูสัตว์โลกเพื่อจะแสดงธรรม เมื่อทรงตรวจดูไปในตอนใกล้รุ่ง ได้เห็นลูกสุนัขนั้น จึงทรงดำริว่า ถ้าพระองค์มายังบ้านสุกมานพนี้จะเกิดอะไรขึ้น พระองค์ก็ทรงย้อนดูไปว่ามีเรื่องนั้น ๆ จะเกิดขึ้น แล้วสุกมานพนี้จะได้นับถือพระพุทธศาสนา ส่วนพราหมณ์ซึ่งไปเกิดเป็นหมานั้น เมื่อตายจักไปตกนรกเพราะกรรมของตน

ปกติพระพุทธเจ้าเมื่อเสด็จไปบิณฑบาต จะต้องมิพระอานนทตามเสด็จ แต่ในวันนั้นไม่มีพระอานนท เสด็จแต่ผู้เดียวออกไปบิณฑบาต ไปประทับยืนอยู่หน้าบ้านของสุกมานพนั้น วันนั้น สุกมานพไม่อยู่ ออกไปนอกบ้านด้วยธุระบางอย่าง เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จมาประทับยืนอยู่หน้าบ้านของสุกมานพนั้น ก็ไม่มีใครเขาใส่บาตร เพราะเขาไม่นับถือพุทธศาสนา พระพุทธองค์เสด็จไปประทับยืนอยู่ที่หน้าบ้าน ทรงถือบาตร

ก็ไม่ได้ทรงมุ่งหมายว่าจะบิณฑบาต แต่มุ่งโปรดสุภมาณเท่านั้น

ในบ้านนั้น ลูกหมานั้นเห็นพระพุทธเจ้ามาประทับยืนอยู่ ก็เห่าแสดงความไม่พอใจที่มีพระมายืนอยู่หน้าบ้าน พระพุทธเจ้าเมื่อทอดพระเนตรเห็นลูกหมานั้นเข้ามาก็ตรัสว่า “โธเทยยพราหมณ์ เจ้าเมื่อชาติก่อนดูหมิ่นเรา จึงมาเกิดเป็นลูกสุนัข ชาตินี้เจ้ามาดูหมิ่นเราอีก เจ้าตายจากที่นี่แล้วจะไปเกิดในอเวจีนรก”

ลูกหมานั้น ฟังเสียงพระพุทธเจ้า ก็ทราบว่ “สมณโคดมจำเราได้” เกิดร้อนใจขึ้น จึงได้วิ่งคอดกเข้าไปในบ้าน แทนที่จะไปนอนบนที่นอนอันสวยงามของตนที่สุภมาณพผู้เป็นนายจัดให้ แต่กลับไปนอนบนกองขี้เถ่าที่กลางเตาไฟ คนทั้งหลายพยายามจับดึงขึ้นไปนอนที่บนที่นอนพิเศษที่นายจัดไว้ก็ไม่ยอม ได้ไปนอนที่เดิมมันเอง

พระพุทธเจ้าตรัสแล้วก็เสด็จไปยังวัดพระเชตวัน ฝ่ายสุภมาณพเมื่อกลับมาจากธุระ มาเห็นลูกหมาของตนไปนอนอยู่บนกองขี้เถ่าในเตาไฟ ก็ดูคนใช้ไม่พอใจ โดยพูดว่า “ใครเอาลูกหมาของฉันทมาอยู่บนกองขี้เถ่า ในเตาไฟนี้”

คนทั้งหลายบอกว่า “มันมานอนเอง พยายามยกขึ้นมันก็ไม่ไป”

สุภมาณพถามว่า “เพราะเหตุใด”

คนใช้บอกว่า “วันนี้ พระพุทธเจ้าเสด็จมาประทับยืนอยู่หน้าบ้าน ลูกหมานี้ไปเห่า พระพุทธเจ้าตรัสอย่างนั้น ๆ แล้วลูกหมานี้พอฟังเข้าก็มานอนบนกองขี้เถ่านี้ ยกขึ้นไปเห่าไรก็ไม่กลับไปที่เดิม”

สุภมาณพ พอได้ฟังคนใช้รายงานอย่างนั้นก็โกรธทันที ทว่าพระพุทธเจ้าดูหมิ่นพ่อของตน ว่าพ่อของตนมาเกิดเป็นหมา แท้ที่จริง พ่อของตนนั้น ไปเกิดในพรหมโลกขณะนี้ ไม่ใช่เกิดเป็นหมา สมณโคดมทำพ่อของเราให้เป็นหมา พระสมณรูปนี้พูดพล่อย

สุภมาณพ เมื่อโกรธแล้วก็ไปวัดพระเชตวัน ไปต่อว่าพระพุทธองค์ที่เดียว เมื่อไปถึงก็ยืน ไม่ไหว ได้ทูลถามว่า “พระองค์เสด็จไปที่บ้านของข้าพระองค์ใช้ไหมวันนี้” พระพุทธเจ้าบอกว่า “ใช่”

สุภมาณพทูลถามว่า “พระองค์ทรงทราบได้อย่างไรว่า บิดาของข้าพระองค์ไปเกิดเป็นหมา เป็นการดูถูกบิดาของข้าพระองค์ พวกพราหมณ์บอกว่าบิดาของข้าพระองค์เกิดในพรหมโลก ไม่ใช่มาเกิดเป็นหมาอย่างนี้”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สุภมาณพ ถ้าเจ้าต้องการจะรู้ มีข้อพิสูจน์อยู่ มีทรัพย์สินสมบัติของบิดาอยู่บ้างไหม ที่บิดาของเจ้าเมื่อใกล้ตายนั้นไม่ได้บอกไว้” สุภมาณพทูลว่า “มี”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ถ้าเจ้าต้องการจะพิสูจน์เรื่องนี้ ทดสอบก็ได้ วันนี้เจ้ากลับไปจากนี้แล้ว ให้เอาลูกสุนัขของเจ้ากินอาหารให้อิ่มด้วยข้าวมธุปายาสมีน้ำน้อย เมื่ออิ่มแล้วให้มันนอนสักครู่หนึ่ง พอนอนแล้ว เจ้าจงไปกระซิบที่ใกล้หู ถามว่า นี่ พ่อ ทรัพย์สินสมบัติที่ฝังไว้ฉัน ฝังไว้ที่ไหน แล้วสุนัขตัวนี้จะวิ่งไปที่ฝังทรัพย์สิน แล้วเอาแท่น้ำเตงกายที่ฝังทรัพย์สิน เจ้าก็จงให้คนชุดลงไปเกิด เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าจะพึงรู้จักสุนัขตัวนั้นมันบิดาของเจ้า”

สุภมาณพได้ฟังดังนั้น ก็นึกกระหยิ่มอยู่ในใจด้วยเหตุ ๒ ประการว่า “ ถ้าเกิดจริงขึ้นมา เราก็ได้ทรัพย์สิน ถ้าเราพิสูจน์แล้วไม่จริง เราจะโทษนะให้ทั่วเมืองเลยว่า สมณะองค์นี้ พูดไม่จริง ไม่ได้ขาดทุนตรงไหน”

เพราะฉะนั้น เขารีบกลับไปบ้าน ไปทำตามที่พระพุทธเจ้าตรัสบอกไว้ คือ ให้ลูกสุนัขของตนกินข้าวมธุปายาสมีน้ำน้อย อิ่มแล้วให้นอน พอนอนแล้วเขาก็ไปกระซิบที่หู ถามว่า ทรัพย์สินฝังไว้ที่ยังไม่ได้บอกอยู่ที่ไหน สุนัขนั้น พอถูกถามอย่างนั้นก็รู้ทันทีเลยว่า “โอ้ ลูกของเราเรารู้แล้วว่าเรามาเกิดเป็นสุนัข” แล้วก็หอนขึ้น แล้ววิ่งไปที่ฝังทรัพย์สิน เอาแท่น้ำทั้งสองเตงกายชุดลงไปฝังทรัพย์สิน ได้ให้สัญญาณบ่งให้ทราบวาททรัพย์สินอยู่ตรงนี้ เพราะการที่ตัวเองมาเกิดเป็นหมาขึ้น ก็เพราะเป็นห่วงทรัพย์สินนั่นเอง (เป็นที่น่าสังเกตว่า คนที่ตายแล้วเป็นห่วงทรัพย์สิน บางคนเกิดเป็นงู บางคนเกิดเป็นหมาอยู่ในบ้านนั้น บางคนไปเกิดเป็นคนใช้ หรือเกิดเป็นอะไรก็แล้วแต่บุญแต่กรรม ไม่ได้ไปเกิดไกลเพราะเป็นห่วงทรัพย์สิน)

เมื่อสุนัขไปเตงกายที่นั้น สุภมาณพก็ให้คนชุดลงไปตรงนั้น พอชุดลงไป นำพิศวงแท้ ของที่พบนั่นของมีค่าทั้งสิ้น คือ พวงมาลัย พวง

ดอกไม้ทองคำ มีค่าหนึ่งแสนกหาปณะ รองเท้าทองคำ มีค่าหนึ่งแสนกหาปณะ จานทองคำ มีค่าหนึ่งแสนกหาปณะ แล้วเงินเหรียญอีกหนึ่งแสนกหาปณะ สุกุมานพ พอเห็นเข้าอย่างนั้นก็อุทานในใจทันทีเลย “อ้อฮ้อ สิ่งที่ภพชาติปิดไว้ พระองค์นี้ ก็ยังทรงทราบได้ ฉะนั้น พระองค์ไม่ใช่พระธรรมดาแน่แล้ว ต้องเป็นพระสัพพัญญูแน่นอน เพราะสิ่งที่ภพชาติปิดบังไว้ ก็ยังทรงทราบได้” นี่ ชักจะเลื่อมใสแล้ว

สุกุมานพจึงไปเฝ้าพระพุทธเจ้าถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วก็ทูลถามว่า “ทำไม คนเราเกิดมาจึงไม่เหมือนกัน” ปัญหาที่สุกุมานพถามนั้นเป็น ๑๔ ข้อ แต่จัดเป็น ๗ คู่ ปัญหาทุกข้อล้วนเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

คู่ที่ ๑ ถามว่า ทำไม บางคนอายุสั้น บางคนอายุยืน?

คู่ที่ ๒ ถามว่า ทำไม คนบางคนมีโรคภัยไข้เจ็บมาก บางคนไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ?

คู่ที่ ๓ ถามว่า ทำไม บางคนรูปไม่สวย ผิวพรรณทราม แต่บางคนเกิดมามีรูปสวย?

คู่ที่ ๔ ถามว่า ทำไม บางคนมีศักดิ์ต่ำ หรือไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ แต่บางคนเกิดมามีศักดิ์สูง คือมียศตำแหน่งสูง?

คู่ที่ ๕ ถามว่า ทำไม บางคนยากจน บางคนร่ำรวย?

คู่ที่ ๖ ถามว่า ทำไม คนบางคนเกิดในสกุลต่ำ บางคนเกิดในสกุลสูง?

คู่ที่ ๗ ถามว่า ทำไมบางคนเกิดมาโง่ บางคนเกิดมาฉลาด?

เป็นปัญหา ๗ คู่ รวม ๑๔ ข้อ

พระพุทธเจ้าก็ตรัสตอบสุกุมานพ โดยทรงขยายความกฎแห่งกรรมไว้ในจุฬามณีวงศ์สูตรค่อนข้างยาว แต่ในที่นี้ขอกล่าวเพียงโดยย่อ

คู่ที่ ๑ การที่คนเราเกิดมามีอายุสั้น ก็เพราะเมื่อชาติปางก่อนเป็นคนชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่มีศีล ๕ ด้วยอำนาจผลของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทำให้เขาไปตกนรกหมกไหม้ เสวยทุกข์อยู่ เมื่อหมดกรรมนั้นก็มา

เกิดเป็นมนุษย์ เศษกรรมที่ยังเหลืออยู่ทำให้เขาอายุสั้น เพราะเขาเคยฆ่าสัตว์

ส่วนคนที่เกิดมาอายุยืน ก็เพราะเมื่อชาติก่อนนั้น เขาเป็นคนมีศีล ๕ มีศีลธรรม เมื่อเขาตายจากมนุษย์โลก ก็ไปเกิดที่ดีมีความสุข เช่นไปเกิดในสวรรค์ เมื่อพ้นจากภพนั้นแล้วมาเกิดเป็นมนุษย์ บุญของเขา ยังหนุนอยู่ ทำให้เขาอายุยืน

คู่ที่ ๒ การที่บางคนเกิดมามีโรคภัยไข้เจ็บมาก ก็เพราะเมื่อชาติก่อนนั้น เป็นคนชอบเบียดเบียนสัตว์ ทรมานสัตว์ กักขังสัตว์ คือทำร้ายคนอื่น สัตว์อื่น ให้เดือดร้อน ให้ทรมาน ให้เจ็บ ให้ป่วย เมื่อเขาตายไปก็ไปตกนรก เมื่อพ้นจากนรกแล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เศษกรรมนั้นยังมีอยู่ ทำให้เขาเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ค่อยมีความสุข

ส่วนคนที่เกิดมาไม่ค่อยมีโรคภัยไข้เจ็บ หรือไม่มี ก็เพราะชาติก่อนนั้น เขาเป็นคนมีเมตตาต่อสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์ เอ็นดูสัตว์ทั้งหลายและมนุษย์ทั้งหลาย มีศีลธรรม มีเมตตากรุณา เมื่อเขาตายจากไป ก็ไปเกิดในที่ดีมีความสุข เช่น เกิดในสวรรค์ เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เขาจึงมีสุขภาพดี ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ

คู่ที่ ๓ ถามว่า ทำไม บางคนเกิดมารูปไม่สวย พระองค์ตรัสว่า คนบางคนขี้โกรธ มีความโกรธเป็นเจ้าเรือน เมื่อตายไปแล้วก็ไปเกิดในสถานที่ลำบาก เมื่อกลับจากสถานที่นั้นมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นคนหน้าตาไม่สวยงาม เป็นคนขี้เหว เพราะชาติก่อนเป็นคนขี้โกรธ

ส่วนคนที่เกิดมารูปสวย เพราะชาติก่อนเป็นคนมีเมตตา กรุณา ไม่ขี้โกรธ เมื่อเขาไปเกิดในสวรรค์แล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เขาจึงมีหน้าตาสวยงาม รูปหล่อ รูปสวย เพราะมีเมตตา เป็นคนไม่ขี้โกรธ

คู่ที่ ๔ ถามว่า ทำไม คนบางคนเกิดมามีวาสนา น้อย ไม่มียศมี

ตำแหน่งกับเขา เป็นคนต้อยต่ำ ก็ตอบว่า เพราะเมื่อชาติก่อน เขาเป็น
คนริษยาคนอื่น เมื่อใครเขาได้ดีทนอยู่ไม่ได้ ริษยาเขา เพราะฉะนั้น
เมื่อเกิดมาในชาติปัจจุบันจึงเป็นคนมีศักดิ์ต่ำ ไม่ค่อยมียศ ไม่ค่อยมี
ตำแหน่ง ถ้ามียศตำแหน่งก็มักจะอยู่ในตำแหน่งต่ำอยู่เสมอ เพราะเป็น
คนริษยาเขา

ส่วนคนที่เกิดมาได้รับตำแหน่งสูง เพราะเมื่อชาติก่อนนั้นไม่ริษยา
คนอื่นเขา ใครได้ดีก็พลอยยินดีกับเขา จึงเกิดมาได้ตำแหน่งสูง เพราะไม่
ริษยาเขา

คู่ที่ ๔ ถามว่า ทำไม คนบางคนเกิดมายากจน ก็ตอบว่า เพราะ
ชาติก่อนเขาเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ไม่รู้จักบริจาคทาน จึงเกิดมายากจน

ส่วนคนที่เกิดมาร่ำรวย ได้พ่อแม่ร่ำรวย เกิดมาในสกุลที่ร่ำรวย
ก็เพราะว่าชาติก่อนนั้น เขาเป็นคนที่บริจาคทาน ยินดีในการบริจาค ไม่
ตระหนี่ถี่เหนียว

คู่ที่ ๖ ถามว่า ทำไม คนบางคนเกิดในสกุลต่ำ ก็ตอบว่า เพราะ
ชาติก่อนคนประเภทนี้ เป็นคนไม่อ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ เป็นคนแข็ง
กระด้าง เมื่อตายไปก็ไปเกิดในสถานที่ลำบาก เช่น นรก เป็นต้น เมื่อ
กลับมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วจึงเกิดในสกุลต่ำ เช่น ในสกุลจันทาล หรือเป็น
พวกชาวประมง เป็นพวกที่แร้นแค้น ลำบาก เดือดร้อน

ส่วนคนที่เกิดในสกุลสูงนั้นตรงกันข้าม เขาเป็นคนอ่อนน้อมถ่อม
ตนต่อผู้ใหญ่ ต่อสมณพราหมณ์ ต่อผู้ประพฤติดี เมื่อตายไปก็ไปเกิดในที่
ดี มีสวรรค์ เป็นต้น เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นคนที่เกิดในสกุลสูง
เช่น สกุลกษัตริย์ สกุลเศรษฐี หรือสกุลเจ้านาย เป็นต้น

คู่ที่ ๗ ถามว่า ทำไม คนบางคนจึงเกิดมาโง่ ก็ตอบว่า เพราะเมื่อ
ชาติก่อนนั้น เป็นคนไม่เข้าไปได้ถามหาความรู้ต่อสมณพราหมณ์ ต่อผู้

ประพตติดี ผู้รู้คุณธรรม จึงเป็นคนโง่ ชาติปัจจุบันจึงเป็นอย่างนั้น

ส่วนคนที่เกิดมามีปัญญาฉลาด เพราะเข้าไปใต้ถมาหาความรู้ต่อสมณพราหมณ์ผู้ประพตติดี ถาถึงบาปบุญคุณโทษ เป็นต้น เพราะฉะนั้นเขาจึงเกิดมามีปัญญา

นี่คือปัญหา ๑๔ ข้อ ๗ คู่ ที่พระพุทธเจ้าตรัสตอบสุภมาณพ สุภมาณพได้ฟังแล้วก็เลื่อมใส ได้ประกาศตัวนับถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ส่วนสุนัขนั้นเมื่อตายแล้วไปเกิดในอเวจีมหานรก

จากเรื่องนี้จะชี้ให้เห็นว่า การที่คนเราแต่ละคนที่เกิดมาไม่เหมือนกันก็เพราะกรรมเป็นตัวบันดาล ไม่ใช่พระเจ้าบันดาล ไม่ใช่อำนาจดวงดาว แต่บางคนบอกว่าเพราะดวงไม่ดี กลับไปเชื่อดวง แท้ที่จริง กรรมที่เราทำไว้เองในอดีตต่างหากมันดลบันดาลมา แล้วเราจะแก้กรรมเหล่านี้ โดยเฉพาะในด้านไม่ดีได้อย่างไร คำตอบก็คือ ทำกรรมดีเข้าไปมาก ๆ ในที่สุดกรรมที่ไม่ดีทั้งหมดนั้นก็จางแล้วก็หายไป แล้วก็สมารถจะพบความสุขความเจริญในชีวิตได้

วิธีแก้กรรมชั่ว

เมื่อปี ๒๕๒๘ ผู้เขียนไปให้การอบรมกรรมฐานที่จังหวัดราชบุรี วันเปิดการอบรมเป็นวันที่ ๘ เดือนพฤษภาคม ฝนตกหนัก ที่กล่าวกันว่าฝน ๑,๐๐๐ ปีจึงจะมีครั้งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ วันนั้นฝนตกหนัก ข้าพเจ้า (ผู้เขียน) ได้เปิดอบรมกรรมฐานรุ่นแรกที่ราชบุรี ในการเข้ารับการฝึกอบรมครั้งนั้น ได้มีสุภาพสตรีคนหนึ่งเข้าอบรมด้วย เขาป่วยมา คงเป็นโรคกรรมในชาติก่อนแน่นอน คือปวดหัวอยู่เป็นประจำ หาทางแก้ไขมานานก็ยังไม่ได้ผล ไปหาหมอที่ไหนก็แก้ไขไม่ตก ถ้าไปทำกรรมฐานที่ไหนก็ยิ่งปวดเข้าไปอีก เขาบอกว่าไปทำกรรมฐาน กลับมายังปวดหัวมาก ขณะนั้น ๆ อยู่ เหมือนมีเข็มเสียบข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง ตามเนื้อตามตัวปวดไปหมด แต่อุบาสิกาคณนี้ชอบทำบุญ ชอบมาวัด คิดว่าจะหาทางให้มันหายมันก็ไม่หาย

วันนั้นเขาคิดว่า ข้าพเจ้าไปสอนกรรมฐาน เขาคงพบอาจารย์ที่สามารถแนะนำได้ ก็เข้าฝึกด้วย พอเข้าฝึกแล้ว วันแรกข้าพเจ้าก็ไม่ว่าใครเป็นใคร ผู้เข้าฝึกกรุ่นนั้นประมาณ ๕๐ คน เพราะสถานที่จำกัดด้วย เขาไปวันแรกมึนหัวไปหมด เขาทำไม่ได้ แล้วกลับบ้านไป วันที่สองจึงไม่ได้ไป ข้าพเจ้าทราบเข้าก็ส่งไปบอกว่า “มาซี จะแนะนำให้ไม่ทันพบอาจารย์เลยกลับเสียก่อนแล้ว” เขาก็ไปอีก แต่วันที่สอง ข้าพเจ้าเข้ากรุงเทพ ฯ เสีย ไม่ทันได้คุยกัน เขาไปวันที่สองก็มึนหัวมากอีก กลับไปวันที่สามข้าพเจ้าบอกให้เขาไปพบใหม่ เมื่อเขาไปแล้วก็เลยได้สนทนากัน วิธีแนะนำอุบาสิกาคณนี้ซึ่งเป็นผู้มีกรรมเก่าแน่นอน โดยใช้หลักปัจจุบันเข้าแก้ นับเป็นเรื่องแปลก ในปัจจุบันนี้เขาหายสบายขึ้นมากแล้ว เขาดีใจมาก จะเล่าให้ฟังว่าใช้วิธีแก่นั้น แก้อย่างไรต่อกรรมเก่าของเขา

เขาเป็นสุภาพสตรีอายุประมาณ ๓๕ ปี ไปกับหลานสาวอายุราว ๓๐ ปี เขาบอกว่าเคยไปหาหมอดู ไปหาเจ้าเข้าทรง คนทรงบอกว่าในตัวเขามีมืองค์ คือเทพแทรกอยู่ ๒ องค์ ทำให้ปวดหัวมาก เขาถามข้าพเจ้าว่า “มันจริงหรือเปล่า ท่านอาจารย์ ที่คนทรงบอกว่ามืองค์แทรกอยู่ในร่างกายของดิฉัน ๒ องค์”

ข้าพเจ้าบอกว่า เรื่องนี้เมื่อว่าตามหลักพุทธศาสนาเราแล้ว เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อว่าจะมืองค์อะไรมาแทรก เทวดาอะไรจะมาแทรกในตัวเราจะมาอยู่ในตัวเราทำไม ปกติว่าใครก็ตามถ้าทำบุญแล้วก็หวังไปเกิดในที่ดี เช่นคนที่ทำบุญไปเกิดเป็นเทวดา เขามีสถานที่สงบสุขของเขาบนสวรรค์แล้วใครบ้างที่อยากจะมาสิงอยู่ในร่างมนุษย์ เพราะร่างมนุษย์มันเหม็น เพราะฉะนั้น เรื่องเทพเข้ามาสิงในร่างนี้ไม่ใช่หรรษา (อาจจะมีบ้างในบางคน แต่เป็นครั้งคราว ไม่ใช่ประจำ)

การที่เราเจ็บปวด อย่าได้คิดว่ามีเทวดามาแทรกเรา **กรรมของเราเอง** ขอแยกให้ทราบว่า มนุษย์เรานี้มีกรรมอยู่ ๒ ชนิด คือ

๑ กรรมในอดีต

๒ กรรมในปัจจุบัน

กรรมนั้นมี ๒ อย่าง คือ กรรมดี และกรรมชั่ว กรรมดีนั้น เราไม่ต้องแก้มัน เพราะมันดีอยู่แล้ว ในที่นี้จะพูดถึงกรรมชั่วเท่านั้น เพราะมันให้ผลเป็นความทุกข์ความเดือดร้อน

กรรมในอดีตนั้นเราจะแก้อย่างไร เราจะทำอย่างไร? ขอพูดถึงกรรมในอดีตก่อน ที่คุณปวดหัวไม่หาย ปวดไปทั่วร่างกายมาถึง ๒๐ ปี กว่าแล้วนี้ ชาติก่อนคุณต้องทำอะไรไว้สักอย่าง เช่น ดีหัวแมว หรือว่าดีหัวปลา หรือไปเสียบสัตว์อะไรเข้า มันจึงปวดไปไม่หยุดอย่างนี้

วิธีแก้ทำอย่างไร? วิธีแก้กรรมเก่า ขอให้ใช้หลักการทางพระพุทธศาสนา ๓ วิธี คือ

๑ **ทำดีเข้าไป** เพราะขึ้นชื่อว่าความชั่วแล้วมันเหมือนยาพิษ อันยาพิษนั้นถ้ามันร้ายแรงอยู่ เรากินเข้าไป ก็ตายได้ แต่ถ้ายาพิษนั้นเราใส่น้ำเข้าไปเป็นตุ่ม ๆ ยาพิษนั้นก็ไม่ใช่ร้ายแรง อาจเป็นยาธรรมดาไปเลย กรรมชั่วที่ติดตามเรามากก็เหมือนกัน เราทำความดีไว้มาก ๆ ในที่สุด พลังมันก็อ่อนลง ๆ ก็ทำอะไรเราไม่ได้ เพราะว่าอ่อนลงไป เพราะฉะนั้น ให้เราไหว้พระสวดมนต์ รักษาศีล และเจริญภาวนาใส่บุญลงไปเรื่อย ๆ ในที่สุดบาปมันจาง ความชั่วนี้มันจางได้ มันจางโดยเราใส่กรรมดีเข้าไป แล้วความทุกข์ความเจ็บปวดมันก็หาย นี่วิธีแก้ข้อที่ ๑

๒ **พยายามแยกกายกับจิตออกจากกัน** ให้ถือว่าปวดก็ปวดแต่กาย อย่าให้ใจเราปวด ให้ทำตามบทสวดมนต์ที่ว่า “อาตมกายสฺส เม สโต เมื่อเรามีกายอาตม ภาระวณกระวายอยู่ด้วยทุกขเวทนา จิตฺตํ อนาตมฺ ภวิสฺสตี จิตของเรา จักไม่อาตมกระวณกระวายไปตามกาย” แยกกายกับจิตใจให้ออก ให้ถือว่าปวดก็ปวดแต่กาย อย่าให้ใจเราปวด แต่บางที่ทั้งกายทั้งใจปวดไปหมดเลย อย่างนี้เราก็ปวดหนักขึ้น ให้มันปวดแต่กาย อย่าให้ใจมันปวด แยกให้ออก นี่ประการที่ ๒

๓ **ใช้วิปัสสนาเข้าไปให้เห็นว่าทั้งกายและใจไม่ใช่ของเรา** ชั้นที่ ๕ มันเกิดขึ้น ชั้นที่ ๕ มันดับไปต่างหาก ตัวเราที่ไหน มันมีธาตุ ๔ มา

รวมกันแล้วมันแยกจากไป ไหนของเราละ? ลองไปถามมือเราดูว่ามือของเราหรือเปล่า? มือมันไม่ได้ตอบเลย มันเป็นธาตุ ๔ มารวมตัวกันต่างหาก เราไปตู่เอาเองว่าเป็นของเรา แท้ที่จริงไม่ใช่ของใคร จึงไม่มีใครแก่ ไม่มีใครเจ็บ ไม่มีใครตาย ธาตุ ๔ หรือชั้น ๕ มันแก่ มันเจ็บ มันตาย ต่างหาก เมื่อเราไปยึดมันถือมันมัน มันก็ยิ่งปวด การยึดมันถือมันนั้นสร้างความทุกข์ให้เกิดมากขึ้น จงปล่อยวางลงเสีย ความทุกข์จะได้เบาบางลง

เพราะฉะนั้น การแก้กรรมเก่านั้นให้แก้ ๓ วิธีนี้

ที่นี้ **แก้ด้วยการแก้ไขข้อบกพร่องผิดพลาดในปัจจุบัน** การที่คุณปวด คุณเจ็บ ไม่สบายอย่างนี้ อย่าได้คิดว่าเป็นเรื่องอื่นอย่างเดียว ต้องคิดว่า ในปัจจุบันนี้คุณอาจจะรักษาตัวไม่เป็น รักษาสุขภาพไม่เป็น จึงผอม จึงหน้าซีด อาจจะไม่รู้จักรับประทานอาหารที่ถูกสุขลักษณะ ที่นอนอาจสกปรก หรือข้างบ้านมีกลิ่นเหม็น รุนวาย ที่อยู่ไม่สะดวก ไม่ถูกสุขลักษณะ หรือนอนตึกเกินไป บางคนไปโทษโน่นโทษนี่ แต่ไม่ได้ดูปัจจุบันนี้ด้วยว่ากรรมในปัจจุบันนั้นเราสร้างอะไรขึ้น เราเป็นอยู่อย่างไร เราต้องแก้ในปัจจุบันด้วย ที่นอนนี้ต้องให้สะอาด ที่อยู่อาศัยก็ต้องให้สะอาด ต้องออกกำลังกายด้วย สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ต้องให้ถูกสุขลักษณะทั้งหมด ลองแก้ในปัจจุบันนี้ดูซิ มัวแก้ในเรื่องอื่นอยู่อย่างเดียวมันไม่หาย ต้องแก้ในปัจจุบันนี้ด้วย

อีกประการหนึ่ง ที่คุณนั่งสมาธิแล้วไม่ค่อยได้ผล แล้วปวดหัวนั้น คุณอาจจะทำไม่ถูกวิธี เพราะมองดูแล้วการที่คุณบอกว่าเวลาคุณนั่งสมาธิมีนหัวไปหมด สำหรับเรื่องนี้เอาตมาว่า คุณอาจจะนั่งสมาธิไม่เป็น จึงเกิดการปวดหัวขึ้น ในการนั่งสมาธิ ถ้ามีการปวดหัวหรือการปวดเมื่อยหรือเคล็ดที่ไหล่ที่คอ อาจเนื่องมาจากเหตุ ๓ ประการ คือ

๑ เกร็งตัว คุณอาจจะเกร็งตัวก็ได้เวลานั่งสมาธิ เช่นบางคนเกร็งจนคอแข็ง เพราะคุณปวดที่หลังด้วย ที่ไหล่ด้วย การปวดหลังปวดไหล่ นี่แสดงว่าต้องเกร็งตัวแน่ ถ้าไม่เกร็งตัวก็ไม่ปวดหลังปวดไหล่ อย่าเกร็ง

ตัวขณะนั่งสมาธิ

๒ บังคับลม เพราะคุณบอกว่าปวดที่หน้าผาก นี่แสดงว่าคุณอาจจะบังคับลมหายใจได้ คือบางคนบังคับลมเวลาหายใจ จึงมีเสียงดังพืดฟาด ๆ จึงทำให้ไม่สบาย ฉะนั้น อย่าบังคับลมขณะนั่งสมาธิ

(๓) สะกดตนเอง ข้อสำคัญอย่างหนึ่งที่เห็นชัดก็คือ คุณอาจสะกดตัวเองโดยไม่รู้ตัว สะกดอย่างไร? เพราะว่าเมื่อคุณทำสมาธิ บางครั้งคุณบอกว่ามีแสงออกมาหน่อย ๆ แสดงว่าเกิดสมาธิขึ้นแล้ว โดยคุณไม่รู้ตัว แล้วในขณะเดียวกัน คุณเครียดไปด้วย มันเกิดสะกดตัวเองขึ้น การสะกดตัวเองประเภทนี้ ต้องเปลี่ยนจากจุดที่ปลายจมูกมาไว้ที่อก หรือไปที่ท้องเสีย ให้เปลี่ยนจุดกำหนดเสีย อย่าอยู่อย่างเดิม การปวดนั้นแสดงว่าคุณสะกดตัวเองไปด้วย ขอให้ลองทำให้ถูกวิธีแล้วไปทำดูใหม่”

พอเขาไปทำตามทีบอกให้แล้วมารายงานให้ทราบ ว่า “ท่านอาจารย์คะ ค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว คือเบาขึ้นแล้ว แต่มันยังแสบ ยังปวด ยังเจ็บอยู่” ข้าพเจ้าก็บอกว่า “เอาใหม่ ค่อยสังเกตดู เมื่อไปถึงบ้านแล้วมันยังปวดอีกไหม” เพราะว่าหลังจากทำสมาธิแล้วเขาจะปวดหัวหนักทุกที แต่ในครั้งนี้เมื่อเขาไปที่บ้านก็ค่อยดีขึ้น

แต่พอเขาไปเดินจงกรมมันก็ค่อยจะลม มันเดินไม่ไหว มันมีน จึงไปรายงานข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าบอกว่า “เฉพาะของคุณต้องพิเศษ คือเวลาเดินจงกรม ขณะยืนอย่าหลับตา มองให้ไกล ๆ เสีย เพราะคุณมักมีน มักสะกดตัวเอง ให้มองไกล ๆ อย่ามองใกล้ ๆ”

เมื่อเขาไปทำตามทีแนะนำ มันค่อยดีขึ้น ๆ พอวันหลัง ๆ คือเมื่อถึงวันที่สามความปวดเจ็บก็ค่อยหายไป เขาดีใจมาก ไม่รู้มันหายไปได้อย่างไร

ทีนี้ ภายหลังเขาพยายามฝึกทำไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าไปฝึกรุ่นใหม่ ที่ราชบุรีอีกรุ่น เขาก็เข้าไปสมทบอีก คราวหลังบอกว่า “ท่านอาจารย์ดิฉันหายจากโรคอย่างนี้แล้ว เรียกว่าเกือบหมดสิ้นแล้ว” เขาดีใจมากที่หายจากโรคอันทรมาณนี้ไปได้

ข้าพเจ้าก็มาคิดว่า คนป่วยมาประมาณ ๒๐ ปี ปวดเจ็บมานานแล้ว เทพอะไรจะมาแทรกอยู่ได้ แต่มาแก้ด้วยวิธีดังกล่าว แล้วทำไมมันหายได้ ก็แสดงว่ากรรมเก่ามันดลบันดาลอยู่ และเพราะการทำสมาธิไม่ถูกวิธี ถ้าเราแก้ด้วยวิธีการอันถูกต้อง ด้วยใช้หลักพุทธศาสนาเข้าแก้ก็ได้ผล เดียวนี้เขาสบายขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า นี่เป็นวิธีการแก้กรรมทางพุทธศาสนาแบบถูกต้อง

เพราะฉะนั้น ไม่ว่ากรรมอะไรที่มาเผชิญหน้าเรา เราต้องแก้ด้วยการทำความดี ให้ทานบ้าง รักษาศีลบ้าง เจริญภาวนาบ้าง ยิ่งการเจริญภาวนา โรคภัยไข้เจ็บจะลดไป เพราะบุญมันมาก เป็นการแก้กรรมได้อย่างดี บางคนทุกข์มาก ไปสะเดาะเคราะห์ด้วยวิธีแปลก ๆ ก็ไม่หาย แต่ถ้าใช้ลักษณะสมาธิและวิปัสสนา นี่ เป็นการแก้กรรมที่ได้ผลไวด้วย เราบางคนที่มีจิตจะเห็นชัด เช่น โรคภัยไข้เจ็บลดลงไปทันที เพราะการเจริญภาวนา เป็นกรรมดีที่สูงมากยิ่งกว่าการให้ทานกว่าการรักษาศีล ยิ่งได้ปฏิบัติวิปัสสนาก็ยิ่งสูงกว่าสมาธิขึ้นไปอีก

เพราะฉะนั้น จึงอยากให้ทุกคนสั่งสมกรรมที่เป็นกุศล แล้วส่วนไม่ดีทั้งหลายจะจางไป ส่วนดีจะเข้ามาแทนที่ แล้วความสุขความเจริญจะเกิดขึ้นแก่เราอย่างแน่นนอน เราเชื่อในกฎแห่งกรรม ตามหลักที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ แล้วปฏิบัติตามคำสอนที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ผลดีจะต้องเกิดกับเราแน่นอน.

